

РЕШЕНИЕ

№ 174

гр. София, 11.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8541** по описа за **2020** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на Е. П. Б., с ЕГН: [ЕГН], чрез процесуалния представител адв. Т. Ч., срещу Решение № 67516/12.03.2020 г., постановено по адм. д. № 20081/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 99 състав, с което е отхвърлена като неоснователна жалба срещу Заповед № 22933-1695 от 23.06.2019 г., издадена от М. А. С. – старши полицаи при 05 РУ – Столична Дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР е постановено задържането за срок до 24 часа на касатора.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че същото е постановено при нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила в посока несъбиране на доказателства, които са относими към спора, както и че е необосновано. Навеждат се доводи за нарушаване на чл. 172а от АПК, поради необсъждане на всички доводи в жалбата, предоарията и в писмената защита. Според касатора с недопускане на поисканите гласни доказателства първоинстанционният съд е осъществил съществено процесуално нарушение. Посочва се, че отхвърляйки жалбата съдът неправилно е приел атакуваната заповед за законосъобразна, тъй като в

решението си не е изложил никакви мотиви по оплакването за липса на описание на фактическите основания като задължителен реквизит на формата на индивидуалния административен акт съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Според касатора първоинстанционният съд е игнорирал факта, че оспорената заповед е издадена при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, изразяващи се в липса на изложени мотиви и достатъчно фактически основания за издаване на административния акт. Посочва се още, че от съдържанието на атакуваната заповед, издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗМВР, се установява, че в същата е посочено като основание за задържането „установяване на самоличност“, без да е конкретизирано защо и при какви обстоятелства се е наложило това, като липсва описание на фактите в резултат на чието осъществяване е приложена въпросната принудителна административна мярка.

В съдебно заседание, касаторът Е. П. Б., редовно призован, не се явява. Представява се от адв. Т. Ч. с пълномощно по делото, която поддържа касационната жалба и доказателствените искания. Претендира адвокатско възнаграждение за участие в четири съдебни производства против процесната заповед.

Ответникът М. А. С. – старши полицаи при 05 Районно управление към Столична Дирекция на вътрешните работи, издател на оспорения акт, редовно призована, се явява лично. Оспорва изцяло касационната жалба.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор Куман Куманов. Счита жалбата за неоснователна и моли за потвърждаване на решението на Софийски районен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 67516/12.03.2020 г., постановено по адм. д. № 20081/2019 г., Софийски районен съд, 99 с-в, е оставил без уважение жалбата на Е. Б. срещу Заповед № 22933-1695 от 23.06.2019 г., издадена от М. А. С. – ст. полицаи при 05 РУ – СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР е постановено задържането на лицето за срок до 24 часа.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото само писмени доказателствени средства, без да разпитва свидетели. Въз основа на тях съдът е обосновал правния извод, че са били налице основанията за задържане на Е. П. Б., посочени в чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР.

На основание чл. 220 от АПК, настоящата касационна инстанция приема за доказани и установени фактите, изложени от първоинстанционния съд и въз основа на тях възприема следната фактическа обстановка:

На 23.06.2019 г. лицето Е. П. Б., срещу когото бил подаден сигнал за това, че неколкократно прескачал огражденията на строителен обект против волята на управителя на фирмата, отговаряща за строежа, бил задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР. Основанието, на което е задържан е, че не представил документ за самоличност при извършване на проверка по сигнала. Самоличността на задържаното лице била установена след отвеждането му в 5 ОРУ на МВР. От разписката за освобождаване е прието, че Б. бил освободен 20 минути след задържането, още в 10:30 часа на същата дата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена срещу подлежащ на оспорване акт, в рамките на преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна с правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР заповедта за задържане на лице трябва да е издадена в писмена форма, а алинея 2 на същата разпоредба посочва какво трябва да е съдържанието на самата заповед, а именно – името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; фактическите и правните основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 73, както и правата на задържаното лице. В мотивите на решението на първоинстанционния съд правилно е посочено, че в случая е спазена предвидената от закона форма, така както предвижда чл. 74, ал. 1 от ЗМВР – издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата ѝ, като в същата са вписани името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните, индивидуализиращи задържаното лице – три имена, ЕГН и адресна регистрация, фактическите и правните основания за задържането, датата и часът за задържането. Разяснени са правата на задържаното лице и му е връчено копие от заповедта.

Неоснователни са твърденията на касатора, че в атакуваното решение съдът не е изложил никакви мотиви по оплакването за липса на описание на фактическите основания като задължителен реквизит на формата на индивидуалния административен акт съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Съдът правилно е изложил мотиви за неоснователност на възражението, че няма данни касаторът да е извършил престъпление, тъй като същият не е задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР (поради данни, че е извършил престъпление), а поради невъзможността на място да бъде установена самоличността му. С оглед това в заповедта правилно е посочено правното основание за задържането на Б., а именно – чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР и достатъчно ясно е описано фактическото основание за задържането – за установяване на самоличност. Действително чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР препраща към чл. 70, ал. 1 от същия закон, но няма практика това изрично да се посочва като правно основание в заповедта за задържане. В случая разпоредбата, въз основа на която е издадена заповедта, е достатъчно конкретно посочена. Няма какво повече да се изисква от органа, издал административния акт, като правно и фактическо основание за задържането на лицето.

Настоящата съдебна инстанция не споделя твърденията на касатора, че с недопускане събирането на гласни доказателства първоинстанционният съд е осъществил съществено процесуално нарушение, по следните съображения. На първо място предмет на разглеждане и преценка в производството пред първоинстанционния съд не е обстоятелството дали има извършено престъпление или административно нарушение от жалбоподателя, а дали издадената заповед за задържане е законосъобразна от външна страна, издадена ли е от компетентен орган, съдържа ли необходимите реквизити и имало ли е основание за нейното издаване. В случая лицето е задържано, тъй като не е представило документ за самоличност, а не защото е нарушило обществения ред. В тази връзка съдът правилно е намерил, че е необосновано да бъдат събирани доказателства, които са извън предмета на делото. Всички тези мотиви са подробно изложени от първоинстанционния съд в с.з. от 10.02.2020 г.

Освен това следва да се има предвид, че със свидетелски показания биха могли да се установят факти и обстоятелства, за които лицето, което се разпитва като свидетел е запазило някакъв спомен в съзнанието си, и които имат пряко отношение към предмета на спора. В случая обстоятелствата, за които е поискано допускане на свидетел не налагат разпита на такъв, който да даде показания относно това дали самоличността на лицето е била известна на органа, издал оспорената заповед. Ирелевантно е в случая дали лицето е било задържано преди датата 23.06.2019 г. и от кого. Безспорно е, че управителят на обекта, който се иска да бъде разпитан, а именно – В. В., не е присъствал на процесната дата, на която лицето е задържано и от тази гледна точка той не е могъл да заяви дали познава Б., нито да потвърди самоличността му. По отношение на охранителя на обекта в жалбата не са посочени нито имена, нито други индивидуализиращи данни, от които да се установи кое е това лице. Независимо от това, чрез неговия разпит не биха могли да съберат допълнителни и съществени за спора доказателства, тъй като няма данни при задържането лицето да е направило възражение, че охранителят го познава.

Неоснователно е и релевираното в касационната жалба твърдение, че първоинстанционният съд не е отчел и обсъдил дали са налице материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 74, ал. 1, т. 4 от ЗМВР. Съдът е изложил своите мотиви в посока, че противно на твърденията на защитника, не е имало начин самоличността на лицето да бъде установена на място по някой от способите предвидени в чл. 70, ал. 2 от ЗМВР, без то да бъде отведено в 05 РУ – СДВР. Безспорно е установено по делото, че лицето, подало сигнала срещу Б. – управителят на обекта В. В. не е присъствал на мястото на задържането. Охранителят от друга страна, дори и да е познавал Б., не може насила да бъде накаран да съдейства на полицейските органи за установяване самоличността на лицето. Още повече, че нито охранителят, нито самият Б. е заявил пред полицаите, че двамата се познават. Предвид това, както и неадекватното поведение на касатора, полицаите не са могли да знаят или да предположат, че лицето е било на обекта и друг път и че е възможно някое от лицата, присъстващи на мястото да го познава и следователно да може да установи самоличността му по реда на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР.

По отношение на представеното от касатора съдебно решение по адм. д. № 10369/2019 г., СРС, НК, 121 състав, с което касаторът е обжалвал заповед за задържане от 20.06.2019 г. и с което се домогва да докаже, че издателят на заповедта е знаел или е бил длъжен да знае, че самоличността на Б. е била установена към датата 23.06.2019 г., съдът намира същото за неотнормимо към настоящия спор. Полицейските органи са се отзовали на 23.06.2019 г. на въпросния обект по сигнал, подаден на тел. 112, като те не разполагат с база данни, чрез която на място да могат да установят, че това лице е задържано преди два дни в същото 05 РПУ. Полицейските органи нямат и такова задължение.

С оглед гореизложеното настоящата съдебна инстанция не намира основание за отмяна на атакуваното съдебно решение по смисъла на чл. 209 АПК, поради което касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора, но след като ответникът не е претендирал разноски, то такива не следва да се присъждат в негова полза.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1-во, предложение 1 от Административнопроцесуалния кодекс, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, XXIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 67516/12.03.2020 г., постановено по адм. д. № 20081/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 99 състав, с което е отхвърлена като неоснователна жалба срещу Заповед № 22933-1695 от 23.06.2019 г., издадена от М. А. С. – старши полицаи при 05 РУ – Столична Дирекция на вътрешните работи.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1

2.